

a sarkcsillaghoz kikötözve
három szelindek évszak futkos
[körbe

állok én a belső hóesésben
mennydörgő óraketyegésben

mint kutya az elásott
csontot őrzöm ami nincs a világot

míg jön a víz jön szájába veszi
s a tél lábai elé fekteti

GÁL SÁNDOR

A HÁROMKERESZTŰ DOMB

arcomról elmúlt a nap
sárga hó hullt a messzeségre
nem nézlek már hogy lássalak

köd köd sokasodva
sápadó gömbök pergő özöne

csak el ne hagyjatok
magamtól könnyen meg tudnék
[válni

szememben látom a holnapit vakot
szeretne végre hazatalálni

kering a szél
bika-nagy fákat pörget
e háromkeresztű dombon
élni nem meghalni könnyebb

s már nem választhatok
háromszor tíz kő-évet nyeltem
háromszor tíz kőévnyi létben
életet nem csak halált leltem

FELEMELKEDŐ VIRÁG VAGY

felemelkedő virág vagy bennem
[kitárod
suhogó leveleidet szirmodat bontod
[árnyad
itt pihen a mélyben domború ágaid
állnak a szél örvénylő sóhajaiban

reggelek testéből épültél fehérré
nyitott kelyhedből apró kolibrik
isszák a holnapot szememből táplált
sugaraid napot holdat nevelnek
virág-lényed kibontja napjaimat

